

Namiot Zgromadzenia

Wystawiony bowiem został przybytek, którego część przednia nazywa się miejscem świętym, a w niej znajdowały się świecznik i stół, i chleby pokładne; za drugą zaś zasłoną był przybytek, zwany miejscem najświętszym, mieszczący złotą kadzielnicę i Skrzynię Przymierza, pokrytą zewsząd złotem, w której był złoty dzban z manną i laska Aarona, która zakwitła, i tablice przymierza; nad nią zaś cherubini chwały, zacięniający wieko skrzyni, o czym teraz nie ma potrzeby szczegółowo mówić - Hebr. 9:2-5.

Te kilka wersetów przedstawiają nam krótki opis Świątynicy Świętej i Najświętszej. Pochylmy się teraz nad wersetami, które nam opiszą bardziej szczegółowo te miejsca i sprzęty. Myślę, że każdy z nas ma w głowie rysunek Przybytku na puszczy. Ta rycina zwykle wisi na ścianie w naszych zborach i pozwala nam zobaczyć, jak ta cała budowla wyglądała. Na pierwszy rzut oka widzimy na niej cały obóz narodu żydowskiego, a gdy się bardziej przyjrzymy możemy zobaczyć, że każde plemię miało wyznaczone miejsce względem Przybytku. Na niektórych obrazach namioty wokół przybytku są podpisane imionami. W samym środku obozu znajdował się sam Przybytek. Składał się on z dziedzińca, Świątynicy Świętej i Świątynicy Najświętszej. Do każdej strefy były osobne bramy - wejścia. Cały Przybytek zawsze był rozkładany tak, aby można było wejść do bramy od wschodniej strony. Bo tylko przez nie była możliwość wchodzenia do poszczególnych stref. I to tylko uprawnionym osobom, a nie wszystkim. Bo np. do Świątynicy Najświętszej mógł wejść sam arcykapłan i to tylko raz w roku.

I wystawię mi świątynię, abym zamieszkał pośród nich, dokładnie według wzoru przybytku i wzoru wszystkich jego sprzętów, które ci pokażę; tak wykonacie - 2 Mojż. 25:8-9.

Pan Bóg miał dokładny plan, jak ma wyglądać Jego świątynia. Wyselekcjonował sobie szczególne osoby, które miały zbudować Jego dom. Byli to ludzie o szczególnych umiejętnościach, których Stwórca dodatkowo uzdolnił poprzez wpływ Swojego ducha.

Gdy tedy obóz będzie miał ruszyć, Aaron ze swoimi synami zakończy okrywanie świętych przedmiotów i wszystkich sprzętów świątynnych, a potem przystąpią Kehatyci, aby je nieść. Lecz nie będą dotykać się świętych przed-

miotów, aby nie zginęli - 4 Mojż. 4:15,20.

Warto też wspomnieć, że w związku z podróżą narodu żydowskiego do Ziemi Obiecanej sam Przybytek był składaną świątynią. A do tego procesu też były wybrane specjalne osoby, które miały konkretne zadania w tym ważnym procesie (zobacz: w. 20).

Przyjrzyjmy się teraz wymiarom dwóch najważniejszych miejsc w Przybytku. Namiot na dziedzińcu miał wymiary: 15 stóp (4,5 m) szerokości, 15 stóp wysokości (4,5 m) i 45 stóp (13,5 m) długości. Pierwsze pomieszczenie miało 15 stóp szerokości (4,5 m) i 30 stóp (9 m) długości. Nazywano je Świątynią Świętą. A drugie pomieszczenie było mniejsze i miało najwyraźniej kształt sześciianu, bo miało 15 stóp (4,5 m) szerokości, 15 stóp (4,5 m) długości i 15 stóp wysokości (4,5 m). Nazywano je Świątynią Najświętszą.

A Pan szedł przed nimi w dzień w słupie obłoku, by ich prowadzić w drodze, a w nocy w słupie ognia, aby im świecić, żeby mogli iść dniem i nocą. Nie ustępował sprzed ludu słup obłoku w dzień ani słup ognia w nocy - 2 Mojż. 13:21-22.

Izraelici przez czterdzieści lat swojej podróży do Ziemi Obiecanej otrzymywali od Pana Boga wytyczne kiedy i gdzie mają wyruszyć. Tym drogowskazem były obłok i słup ognia, które podczas postojów znajdowały się nad Przybytkiem i symbolizowały obecność Pańską.

Tak było stale: Obłok okrywał go w dzień, w nocy zaś blask ognia. A ilekroć obłok wznosił się nad Namiotem, to synowie izraelscy wyruszali za nim, a w miejscu, gdzie obłok się zatrzymał, tam synowie izraelscy stawiali obozem. Synowie izraelscy wyruszali na rozkaz Pana i na rozkaz Pana stawiali obozem, i przez cały czas, gdy obłok pozostawał nad przybytkiem, również i oni stali obozem - 4 Mojż. 9:16-18.

Zasłonę zawieszysz na hakach i wniesiesz za zasłonę Skrzynię Świadectwa, a ta zasłona będzie wam oddzielać miejsce święte od najświętszego - 2 Mojż. 26:33.

Świątynia Święta i Najświętsza stanowiły właściwy Przybytek. Były one umieszczone w namiocie, który służył za okrycie tych pomieszczeń. Składał się on z trzech warstw: tkaniny sporządzonej z koziej sierści, skór

baranich farbowanych na czerwono i skór fok.

Przejdźmy teraz do wymienienia jakie sprzęty znajdowały się w tych szczególnych pomieszczeniach. Były to: stół, świecznik i ołtarz kadzenia w Świątyni Świętej oraz Skrzynia Świadcstwa w Świątyni Najświętszej.

Weźmiesz też przedniej mąki i upieczesz z niej dwanaście placków, każdy placek z dwóch dziesiątych efy mąki. Ułóżysz je w dwóch rzędach, po sześć w rzędzie, na szczerozłotym stole przed Panem; następnie na każdy rząd położysz czystego kadzidła, aby było na tym chlebie ofiarą przypomnienia, ofiarą ogniową dla Pana – 3 Mojż. 24:5-7.

Stół z chlebami pokładnymi znajdował się w Świątyni Świętej. Był to drewniany stół, który został powleczony złotem. Nie tylko on, ale też inne sprzęty o których zaraz wspomnimy, były powleczone złotem. Prawdopodobnie było to korzystne w czasie transportu, ponieważ inną gęstość i ciężar ma samo złoto, a inną drewno powleczone tym kruszcem. Na stole leżało dwanaście niekwaszonych chlebów w dwóch stosach. Na górze każdego stosu umieszone było kadzidło. Chleby te po siedmiu dniach mogli jeść tylko kapłani, ponieważ były one święte. A w każdy sabat wymieniano chleby na nowe.

Nakaż synom izraelskim, aby ci przynieśli do świecznika czystego, wytłoczonego z oliwek oleju, aby można było nieustannie palić lampę. Na zewnątrz zasłony Skrzyni Świadcstwa w Namiocie Zgromadzenia będzie ją Aaron przygotowywał, aby świeciła od wieczora do rana nieustannie. Jest to ustawa wieczna dla waszych pokoleń. Ustawi te lampy na szczerozłotym świeczniku, aby świeciły przed Panem nieustannie – 3 Mojż. 24:2-4.

W drugiej części sali znajdował się złoty świecznik. Był on w całości wykuty z litego złota. Najwyższy kapłan musiał dbać, aby zawsze te lampy świeciły niezmiennie przed Panem – docinał knoty oraz dbał, aby był zapas oleju z oliwek, tak aby te lampy na siedmiu ramionach świeciły niezmiennie.

Na nim będzie Aaron spalał wonne kadzidło. Każdego poranka, gdy będzie przygotowywał lampy, będzie je spalał. Także przed wieczorem, gdy Aaron będzie wstawiał lampy, będzie je spalał. Jest to stała ofiara kadzidlana przed Panem po wszystkie pokolenia wasze. Natomiast nie będziecie na nim składać innej ofiary

kadzidlanej ani całopalenia, ani ofiary z pokarmu, ani ofiary z płynów nie będziecie na nim składać – 2 Mojż. 30:7-9.

Ostatnim sprzętem, który znajdował się w tym pomieszczeniu, był złoty ołtarz kadzenia. Tak jak stół na chleby, tak i ten ołtarz miał konstrukcję drewnianą i był powleczony złotem. Kadzidło wydziela specjalny zapach w czasie palenia. Kapłani przynosili ogień w kadzielnicach, potem dodawali kadzidło. Ten wyraźny zapach połączony z dymem wypełniał całe pomieszczenie, a dodatkowo przedostawał się również do Świątyni Najświętszej. Natomiast w niej mieściła się tylko Arka Przymierza.

Zasłonę zawieszysz na hakach i wniesiesz za zasłonę Skrzynię Świadcstwa, a ta zasłona będzie wam oddzielać miejsce święte od najświętszego. Na Skrzyni Świadcstwa umieścisz wieko w miejscu najświętszym. Na zewnątrz zasłony postawisz stół, a naprzeciw stołu świecznik po południowej stronie przybytku, a stół postawisz po stronie północnej – 2 Mojż. 26:33-35.

Sama skrzynia była wykonana z drewna, które zostało powleczone złotem. Na skrzyni była pokrywa wykonana z samego złota. Nosiła ona nazwę ubłagalni. Nad nią były wykute cherubiny z jednej bryły złota. Natomiast wewnątrz skrzyni znajdowały się: wiadro z manną, laska Aarona oraz drugie tablice kamienne wraz z dziesięcioma przykazaniami. Pan Bóg umieścił swoje światło między cherubinami oznaczające Jego obecność.

Teraz możemy się zastanowić, co te sprzęty mogą znaczyć dla nas. Z jednej strony możemy popatrzeć na to historycznie, poznać zwyczaje i kulturę narodu izraelskiego, poznać ich Zakon i prawa dane im od samego Boga. Natomiast z drugiej strony możemy poszukać głębszego znaczenia. Właśnie o tym cieniu przyszłych dóbr wspomina nam autor Listu do Hebrajczyków: *Służą oni w świątyni, która jest tylko obrazem i cieniem niebieskiej, jak to zostało objawione Mojżeszowi, gdy miał budować przybytek: Bacz, powiedziano mu, abys uczynił wszystko według wzoru, który ci został ukazany na górze – Hebr. 8:5.*

Aby dostać się na dziedziniec trzeba uwierzyć, że Jezus naprawdę umarł. *Toteż gdy go ujrzałem, padłem do nóg jego jakby umarły. On zaś położył na mnie swoją prawicę i rzekł: Nie lękaj się, Jam jest pierwszy i ostatni, i żyjący. Byłem umarły, lecz oto żyję na wieki wieków i mam klucze śmierci i piekła – Obj. 1:17-18.*

Pierwszy człowiek Adam, zanim zgrzeszył, był doskonałym i tylko doskonały człowiek stanowił cenę równoważną i mógł go odkupić. Na wykupienie jednego

człowieka osądzono przez Boską Sprawiedliwość potrzebna była tylko jedna śmierć. Żaden z grzesznych ludzi nie mógł wykupić swojego brata, bo nie miał prawa do życia. Zauważamy tutaj wielką Boską mądrość, że do całej okupowej ofiary potrzebna była tylko jedna śmierć. Tylko jeden człowiek był osądzony przez Boską sprawiedliwość i skazany na śmierć. Jezus poniósł śmierć i stał się równoważną ceną za Adama. Bardzo ważnym punktem w okupie jest samo przyjęcie Pana Jezusa przez Swojego Ojca. To, że Pan Jezus zmartwychwstał, jest dowodem, że Jego ofiara została przyjęta przez Boga. *Ona jest obrazem chrztu, który teraz i was zbawia, a jest nie pozbyciem się cielesnego brudu, lecz prośbą do Boga o dobre sumienie przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa* - 1 Piotra 3:21.

Świadomym krokiem w naszym życiu jest chrzest oraz wiara w Jezusa Chrystusa. Daje nam możliwość skorzystania z wielkiego błogosławieństwa jakim jest znalezienie się w Świątyni Świętej.

Kiedy przyjrzymy się materiałom z których były wykonane sprzęty możemy zobaczyć dwa najważniejsze metale. Na dziedzińcu była to miedź symbolizująca doskonałą naturę ludzką. Natomiast sprzęty złote, które wymienialiśmy wcześniej, symbolizują naturę boską. W narodzie żydowskim tylko kapłani mogli wchodzić do namiotu. Natomiast na Dziedziniec mógł wejść każdy oczyszczony Lewita w Dniu Pojednania. Dzięki wierze w Jezusa, jako usprawiedliwieni, możemy wejść na Dziedziniec. Złote sprzęty w Świątyni Świętej pokazują obecny stan spłodzonych z ducha świętego, którzy mają możliwość otrzymać w nagrodzie „złotą”, boską naturę.

Osoby, które ofiarują swoje życie Bogu, dostępują tego stanu, ponieważ wydali oni swoją ludzką naturę na śmierć, aby stanąć na próbie o boską naturę. To pełne poświęcenie się Panu Bogu na służbę jest możliwe dzięki naszemu kochanemu Odkupicielowi. Ponieważ to On stał się bramą i otworzył możliwość stania

się synami Bożymi. *Lecz gdy nadeszło wypełnienie czasu, zesłał Bóg Syna swego, który się narodził z niewiasty i podlegał zakonowi, aby wykupić tych, którzy byli pod zakonem, abyśmy usynowienia dostąpili. A ponieważ jesteście synami, przeto Bóg zesłał Ducha Syna swego do serc waszych, wołającego: Abba, Ojcze! Tak więc już nie jesteś niewolnikiem, lecz synem, a jeśli synem, to i dziedzicem przez Boga* - Gal. 4:4-7.

Warto podkreślić, że to usynowienie i możliwość wołania: „Abba, Ojcze!” nie jest dla wszystkich, a jedynie dla tych, którzy wstępują na wąską ścieżkę podążania za naszym Panem Jezusem.

Przebywanie w Świątyni Świętej daje nam również możliwość korzystania ze sprzętów tam się znajdujących: światła ducha Prawdy bijącego ze świecznika, pokarmu duchowego symbolizowanego przez niekwaszony chleb oraz przywileju modlitwy w imieniu Jezusa Chrystusa.

Jej to trzymamy się jako kotwicy duszy, pewnej i mocnej, sięgającej aż poza zastonę, Gdzie jako poprzednik wszedł za nas Jezus, stawszy się arcykapłanem według porządku Melchisedeka na wieki - Hebr. 6:19-20.

Myślę, że każdy z nas chciałby zdobyć tę największą nagrodę, jaką jest uczestnictwo w Kościele. Nie jest to łatwa droga, ale myślę, że warto nią podążać, bo mamy przewodnika jakim jest Jezus Chrystus i opisany cel podróży. Po naszej stronie pozostaje codzienne motywowanie samego siebie jak i również innych zborowników. Na koniec warto wspomnieć, że jest wiele dróg na których są ciekawe drogowskazy. Ale myślę że wszyscy wiemy dobrze, że jest tylko jedna wąska droga, którą mamy podążać.

Komanowski Michał

*Przyp. red.: W różnych tłumaczeniach Biblii znajdziemy różne nazwy poszczególnych miejsc Przybytku. Określenie „Miejsce Święte”, które w tłumaczeniu tego wersetu odnosi się do pierwszego pomieszczenia w namiocie, w innych miejscach/tłumaczeniach może odnosić się do Dziedzińca. We wszystkich artykułach w tym numerze staraliśmy się ujednolicić nazewnictwo i pisząc o poszczególnych częściach/pomieszczeniach Przybytku będziemy je nazywać kolejno: „Dziedzińcem”, „Świątynią Świętą” i „Świątynią Najświętszą”. Takie ujednolicenie znajdziesz również w publikacji „Cienie Przybytku”. Cytowane wersety pozostają bez zmian, zgodnie z tłumaczeniem Biblii używanym przez autora artykułu.

foto: Budowa Przybytku i sprzętów. Ilustracja autorstwa Gerarda Hoeta (1648-1733) pochodzi z publikacji „Figures de la Bible” (1728). Źródło: Wikipedia.